

ΞΕΛΑ ΔΙ ΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΑΣΑΡ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

Η γυναίκα μου έμαθε από τη φίλη της Μισελίν, ότι όλες ή κυρίες του καλού κόσμου θα φορέσουν σέ λίγο πολυτελή μαντώ από έρμίνια. Αυτά τὰ πανάκριθα μαντώ ήταν για τις λουτροπόλεις. Κάθε κυρία που σέβεται τον έαυτό της και την κοινωνική της θέσι είχε ένα τέτοιο μαντώ για το θράδυ. Αυτά την είχε πληροφορήσει ή Μισελίν. Κ' ή Μισελίν πάλι τὰ είχε μάθει κρυφά από ένα ράφτη τής μόδας. "Ε, λοιπόν, αυτή ή πληροφορία ήταν άρκετή για νά κάνη τή ζωή μου ένα άπερίγραπτο μαρτύριο.

— Ξέρεις, "Ανρί, μου είπε ή γυναίκα μου, ότι είνε τώρα ή κατάλληλη έποχή για ένα μαντώ από έρμίνια; "Έχει κανείς ένα σωρό ευκαιρίες!...

— Δέν μου χρειάζεται... τής άπάντησα μ' ένα άκαθόριστο χαμόγελο. "Εγώ έχω την καμπαρτίνα μου. Περνάω μιά χαρά και!...

"Η τραγική και κλαψιάρικη φωνή τής γυναίκας μου με διέκοψε άπότομα, για νά καθορίση τὰ πράγματα:

— Τό ξέρω, αγάπη μου, ότι εσύ έχεις ό,τι σ' χρειάζεται!... Μά δέν συλλογίζεσαι τή γυναικούλα σου;

— Πώς! Κι' εσύ έχεις ένα ωραίο μαντώ από πετι-γκρί! φώναξε με κάποιο τόνο άγανακτήσεως.

"Η γυναίκα μου, έξυπνη όπως πάντα, άλλαξε άμέσως τακτική Παράτησε τὰ κλάματα κι' άρχισι τις κατηγορίες. "Αν είχε σπουδάσει νομικά, θά ήταν περίφημη ως εισαγγελεύς.

— Νά, αυτοί οι άνδρες!... "Ετσι είνε όλοι τους!... Συλλογίζονται μονάχα τον έαυτό τους! "Η γυναίκα τους πρέπει νά ντύνεται με τέσσερα κουρέλια!... Ναι, με κουρέλια! Αυτούς όμως δέν τους νοιάζει!... "Όχι, όχι, δέν θέλω νά πής τίποτε! "Αδικα θά χάσης τὰ λόγια σου!... Είμαι τόσο δυστυχισμένη... "Όλες ή φίλες μου σέ λίγο θά μου ρίχνουν λοξές ματιές και θά γελούν μαζί μου. «Για κύττα πώς κατάντησε ή γυναίκα του "Ανρί!...» θά λένε.

— "Ακουσε, αγάπη μου...

— Δέν θέλω ν' άκούσω τίποτε! Σέ ειδοποιώ μόνο πώς αν ή φίλη μου Μισελίν έχη ως δώρο από τον άνδρα της ένα μαντώ από έρμίνια, θέλω κι' εγώ νά μου κάνης τὸ ίδιο δώρο! Καθαρὰ πράγματα!...

Θαυμάσια! "Η γυναίκα μου αυτή τή φορά έπεσε στην παγίδα. "Ο άνδρας τής Μισελίν είνε παληός φίλος μου και είμαι βέβαιος πώς δέν θά προδώση τή φίλια μου, άγε ράζοντας τής γυναίκας του ένα μαντώ από έρμίνια. Γι' αυτό τὸ λόγο υπόσχομαι με θάρρος:

— Σύμφωνοι... Είμαστε σύμφωνοι, αγάπη μου... Σου δίνω τὸ λόγο μου πώς αν ὁ Ραούλ άγοράση ένα τέτοιο μαντώ τής Μισελίν, θά σου πάρω κι' εγώ τὸ ίδιο!...

Τὰ μάτια τής γυναίκας μου έλαμψαν από τή χαρά.

— Μοῦ τὸ υπόσχεσαι; μου φώναξε.

— Φυσικά... Παιδιά είμαστε τώρα!... Έκανα μ' αξιοπρέπεια.

— "Ανρί, σέ λατρεύω! ξεφώνισε ή γυναίκα μου και ρίχτηκε στην άγκαλιά μου.

«"Εννοια σου, συλλογίσθηκα, μ' ένα τηλεφώνημα στο Ραούλ θά τορπιλλίσω εγώ αυτή τήν υπόθεσι!...»

"Ο Ραούλ, με κλάμα στη φωνή, μου έκμυστηρεύθηκε στο τηλέφωνο ότι είχε κι' εκείνος τήν ίδια σκηνή στο σπίτι του.

Συμφωνήσαμε λοιπόν σαν καλοί φίλοι νά μην άγοράσουμε στις γυναίκες μας τὸ πανάκριθο μαντώ.

— Ραούλ, πρόσεξε! Κύτταξε νά μην υποχωρήσης!...

— Παιδιά είμαστε, καυμένε!... μου άπάντησε. "Εσύ πρόσεξε...

— Θά δης! Βράχος, φίλε μου! Βράχος άκλόνητος! "Αμα πῶ κάτι!...

Κ' ή ιστορία τελείωσε. "Όπως λένε, σαν συμφορὰ βλέπει κανείς τούς φίλους του.

Θά φαντασθήτε τώρα τήν έκπληξι μου όταν, τήν άλλη ήμέρα είδα τή Μισελίν νά μπαίνη στο σαλόνι μ' ένα υπέροχο μαντώ από έρμίνια!...

— "Αγαπητή μου φίλη, είπε τής γυναίκας μου, ὁ Ραούλ καθώς βλέπεις κράτησε τὸ λόγο του. Σου άρέσει; Δέν είνε ὡμορφο;

Προδότα, Ραούλ! Προδότα!...

— "Αλήθεια, αγαπητή μου, εξακολούθησε ή Μισελίν, ὁ Ραούλ μου είπε ότι και ὁ άνδρας σου θά σου άγοράση ένα τέτοιο μαντώ. Γι' αυτό, μ' ὄλο τὸ θάρρος, παρήγγειλα και για σένα ένα παρόμοιο. "Ετσι ὁ ράφτης θά μᾶς κάνη έκπτωσι τριακόσια φράγκα!...

Κι' αλήθεια, ὁ ράφτης δέν άργησε νά φτάση. "Αμέσως, έκανα νά τὸ στρίψω με τρόπο, μά ή γυναίκα μου με κράτησε από τὸ χέρι.

— Στάσου μιά στιγμή, "Ανρί! Θέλω τή γνώμη σου!... "Έχεις τόσο καλό γούστο!...

— Μά ξέρεις, έχω κάποια έπειγούσα δουλειά... ψιθύρισα.

Κι' εμμεσα, με τή σκέψι ότι έπρεπε νά σκοτώσω τὸν Ραούλ. Είμαι φιλήσυχος άνθρωπος. Δέν άρπαξα ποτέ από τὸ λαιμό κανένα δανειστή μου και δέν πέταξα από τις σκάλες με τις κλωτσιές τούς δικαστικούς κλητήρες... μά, αυτή τήν προδοσία του Ραούλ δέν θά τήν χωνέψω. "Όχι! "Όχι!... Πρέπει νά τὸν σκοτώσω!...

"Η γυναίκα μου έκανε πρόβα στο μαντώ. "Ηταν... υπέροχο! "Αρρεσε σ' ὄλους! "Εγώ τότε έβγαλα τὸ πορτοφόλι και πλήρωσα τὸ λογαριασμό.

— Δέν στοίχισε τίποτε!... φώναξε ὀλόχαρη ή γυναίκα μου. Συλλογίσου, "Ανρί, τήν έκπτωσι;...

"Ε, βέβαια: αντί νά πληρώσω τέσσερες χιλιάδες φράγκα στο ράφτη, πλήρωσα τρεις ὀχτακόσες πενήντα!... "Αχ! "Αν θρῶ αυτόν τὸν Ραούλ!... "Ας είνε ἄς μη κάνουμε προγνωστικά!...

Ξέρετε τώρα τί συμβαίνει σ' αὐ τές τις περιστάσεις:

— "Εμπρός; Είνε εκεί ὁ φίλος Ραούλ; Πώς; Δέν γύρισε ακόμα στο σπίτι; Ευχαριστῶ. Θά ξανατηλεφωνήσω...

Και τηλεφωνάτε στο γραφείο:

— "Εμπρός; Είνε εκεί ὁ φίλος μου Ραούλ; Πώς; Λείπει; Καλά... Θά ξανατηλεφωνήσω...

"Επειτα ή ήμέρες περνούν και στο τέλος τής εβδομάδος συναντάτε τυχαία στο δρόμο τὸ φίλο σας: "Ετσι συνέβη και μ' εμένα.

— Είσαι σπουδαίος φίλος! τοῦ είπα, ξεθυμασμένος πειά. Λόγια μόνο... "Υποσχέσεις!...

— "Ακουσε, μου άπάντησε ὁ Ραούλ. Δέν μπορῶ ν' άνεχθῶ και τις είρωνειες σου!...

— Ποιές είρωνειες μου; διαμαρτυρήθηκα, πειραγμένος.

— Τις δικές σου!

— "Α, άκουσε, φίλε μου, έκανα κατακόκκινος. Μοῦ ὠρκίσθηκες πώς δέν θ' άγοράσης τὸ μαντώ τής γυναίκας σου. Κι' όμως πάτησες τὸν ὄρκο σου!...

— "Εσύ με πρόδωσες κι' ὄχι εγώ! φώναξε ὁ Ραούλ.

— "Εγώ; Μά, φίλε μου, ή γυναίκα σου ήταν εκείνη που

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥΣ ΘΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 5)

στην εποχή του Κυριακού είδε μέρες αληθινής δυστυχίας: Στην άπεργία των ήθοποιών εκεί τέλος ανακάλυψε τον Κυριακό ο Σβορώνος και του πρότεινε να παίξει στο θέατρο.

— Πρέπει όμως να κόψης το μουστάκι σου! του δήλωσε. Ο Κυριακός σκέφτηκε πολύ, δίστασε και τέλος είπε μ' ένα στεναγμό:

— Αφού είναι για την τέχνη, το κόβω!

Και παρουσιάστηκε «σπανομαρίας» στον αείμνηστο θεατρώνη Παπαγιάννη, του τραγούδησε διάφορα κομμάτια από όπερες και προσελήφθη στο θίασό του. Κι' ο Πέτρος Κυριακός έκανε την εμφάνισή του στους «Ερωτωμένους» του Χατζηαποστόλου. Από τότε δέ ως τα σήμερα εξακολουθεί να ένθουσιάζη τον κόσμο των θεάτρων με το αληθινά μεγάλο ταλέντο του.

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

Η μοναδική μας ντιζέζ, η οποία λάνσαρε στο ελληνικό θέατρο τον τύπο της «μοιραίας» γόησας με την παράδοξη και παθητική φωνή, η Σοφία Βέμπο έχει μία άπλη και διόλου τρικυμιώδη ιστορία. Πριν να βγῆ στο θέατρο ήταν ταμίας στο κατάστημα ανταλλακτικῶν ειδῶν αυτοκινήτων και ποδηλάτων του Γ. Φλωριά στο Βόλο. Σ' ένα δέ ταξίδι που έκανε με το ατμόπλοιο «Κεφαλληνία» στη Θεσσαλονίκη την άκουσε να τραγουδάη με την κιθάρα της ο πρώτος καπετάνιος του καραβιού Παναγ. Γιαννουλάτος, ο οποίος και ζήτησε να την γνωρίση. Και με τη βοήθειά του της ώργάνωσαν ένα ρεσιτάλ στη Θεσσαλονίκη, στο οποίο πράγματι σημείωσε έκπληκτική έπιτυχία. Έπειτα ήρθε στην Αθήνα, προσελήφθη στα θέατρα και έγινε η πιό συμπαθής κ' η πιό αγαπημένη «ντιζέζ» του κοινού των θεάτρων.

Ο ΒΑΣΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

Για τον κ. Β. Αύλωνίτη, τον «Βασιλάκη», όπως τον λένε, έχουν γραφή πάρα πολλά πράγματα κι' έχει γίνει και σχετική... έπερώτησις εις την Βουλήν. Ωστόσο κι' εκείνου η ζωή, όπως και του Π. Κυριακού, δέν ήταν σπαρμένη με ρόδα. Ήταν «τσιράκι» κι' έπειτα «κάλφας» στο ύποδηματοποιείον Τσάχ της οδοῦ Έρμου. Έπειδή όμως είχε καλή φωνή κι' αγαπούσε το θέατρο, διαρκῶς έκανε παρέα με τους ήθοποιούς στις διάφορες ταβέρνες του Θησείου. Για να έχη δέ έλευθέρα είσοδο στο θέατρο «Έντεν» έπροθυμοποιείτο να... καταβρέχη μ' ένα λάστιχο την πλατεία του θεάτρου! Με τις γνωριμιές του τέλος κατάφερε να προσληφθῆ στο κόρο και κάθε βράδυ τραγουδούσε με τους άλλους πίσω απ' τις κουίντες. Ένα βράδυ όμως ο θεατρώνης ήταν πολύ στο κέφι και για ν' άστειευθῆ έσπρωξε τον Αύλωνίτη στο προσκήνιο. Ο Αύλωνίτης όμως δέν τ' άχασε. Συνέχισε το τραγούδι του, ο κόσμος ένθουσιάστηκε, τον χειροκρότησε κι' ο Αύλωνίτης έγινε ήθοποιός. Από μιὰ... γκάφα λοιπόν του θεατρώνη του «Έντεν» στις «Ερωτικές Γκάφες» άπεκαλύφθη ένα λαμπρό ταλέντο του μουσικού θεάτρου μας, ο περίφημος κι' άμιμητος «Βασιλάκης». Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Άλλα παράξενα έπαγγέλματα των ήθοποιῶν μας.

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΛΑΡΕΖΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 37)

Τόν άφησαν εύκολα να περάση, μὰ μόλις πάτησε σέ Ιταλικό έδαφος, μιὰ διμοιρία χωροφυλάκων τόν περικύκλωσε. Ήταν χαμένος... Όχι άκόμα! Με τη βαλίτσα του που ήταν γεμάτη βόμβες, στο χέρι, ώρμησε κατά των αστυνομικῶν, άρχισε να τις πετάη επάλω τους, σκότωσε και πλήγωσε δέκα απ' αυτούς, ένῶ ο ίδιος, ως εκ θαύματος, κατάρθωσε να ξεφύγη χωρίς την παραμικρή άμυχή.

Και ξανάρχισε με την ίδια έπιτυχία όπως και πριν το έργο του της καταστροφῆς. Αυτό βάστηξε επί πολλούς μήνες, όταν έξαφνα, ένα πρωί, συνάντησε μπροστά του τι Μανταλένα.

— Με πρόδωσες! της φώναξε.

Έκείνη όμως διαμαρτυρήθηκε μ' αγανάκτησι, τόν έπεισε πως δέν τόν είχε προδώσει και κατάφερε να τόν τραβῆ, ξη ως το δωμάτιό της.

Μὰ σ' ένα τέταρτο, το σπίτι περικυκλώθηκε από ένα λοχο στρατιωτικῶν και ο Λαρέζε συνελήφθη. Τότε μαθεύτηκε ὅλη η αλήθεια: Ένας απ' τούς τέσσερες συνεργάτες

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΡΟΖΕ

(Συνέχεια από την σελίδα 18)

μ' αγαπήσης, Ροζέ. Δέν θα μπορέσης! Άφησέ με να σ' αγαπῶ... Μπορείς έτσι να με κάνης εύτυχισμένη.

ΡΟΖΕ (άπογοητευμένος).— Μὰ δέν είμαι δυνατός. Ίδιον σου το είπες. Κ' είναι αλήθεια. Δέν είμαι δυνατός!...

ΒΕΡΑ.— Άν ήσουν δυνατός, τί αξία θα είχε η κυριαρχία σου άπάνω σ' ὅλους τούς άλλους;

ΡΟΖΕ.— Ωστε, νομίζεις...

ΒΕΡΑ.— Ροζέ, δέν πρέπει ν' άμφιβάλης για τόν εαυτό σου!

ΡΟΖΕ.— Δέν άμφιβάλλω, αν εσύ δέν άμφιβάλης...

ΒΕΡΑ.— Μὲ λογαριάζεις λοιπόν τόσο πολύ;

ΡΟΖΕ.— Ω, Βέρα! Από την ήμέρα που μου είπες ὅτι η ζωή μου δέν σ' ένδιέφερε πειά, ὅτι στενοχωριόσουν κοντά μου, έχασα το θάρρος μου, έχασα αυτή τη δύναμι που έμψύχωνε ὅλες τις δουλειές μου. Έκανα ένα σωρό άνοησίες και το άποτέλεσμα είναι η άρνησις του Μπρισάκ...

ΒΕΡΑ.— Μὰ τώρα, η ζωή μου έχει ένα σκοπό: να σ' αγαπῶ!

ΡΟΖΕ (με λυγμούς).— Βέρα, Βέρα! Είναι αλήθεια; Μ' αγαπᾶς λοιπόν; Πιστεύεις σ' έμένα;

ΒΕΡΑ.— Ροζέ, αγάπη μου! (Πέφτει με δάκρυα στην άγκαλιά του).

ΡΟΖΕ.— Α, θα δῆς τῶρα, Βέρα! Θα δῆς αν με τρομάζουν η άποτυχίες. Θα βρῶ δέκα άλλους Μπρισάκ! Οί Αμερικανοί μου προσφέρουν κολοσσιαία κεφάλαια. Άβριο κιόλας θα δῶ τόν διευθυντή της «Αμερικαν Κόμπανυ». Μὰ τί κάνεις εκεί; Τί σχίζεις;

ΒΕΡΑ.— Τά είσιτήρια του έξπρες για τις γιορτές του Σάλταμπουργκ...

ΡΟΖΕ (την άγκαλιάζει με πάθος).— Άγάπη μου!...

(Κι' έτσι άγκαλιασμένοι, ένωμένοι πάλι, για πάντα αυτή τη φορά, καταζονται στα μάτια μ' έμπιστοσύνη και με φλογερό και παράφορο έρωτα).

ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΝΤΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΠΑΓΙΔΕΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 21)

ήρθε στο σπίτι μου με το μαντώ που της άγόρασες κι' έφερε και το ράφτη με το μαντώ για τη γυναίκα μου!...

Ο Ραούλ γλάμιασε. Έπειτα έγινε πράσινος.

— Το ίδιο ήθελα να σου πῶ κι' εγώ! ψιθύρισε.

— Αλήθεια;

— Σου τ' ὀρκίζομαι!...

Κι' άξαφνα έχωσε το χέρι του στην τσέπη του κι' έβγαλε ένα λογαριασμό.

— Τῶρα καταλαβαίνω τί σημαίνει αυτό... ψιθύρισε. Σήμερα το πρωί, έλαβα από το ράφτη αυτό το λογαριασμό. Άκουσε τί λέει: «Δι' ένοίκιον ενός μαντώ από έρμύνα φράγκα 40». Άγαπητέ μου Άνρι, μᾶς την έσκασαν η γυναίκες μας. Νοίκιασαν ένα μαντώ και άλληλοπαρουσιάστηκαν μπροστά μας, φορώντας το. Έτσι έπεσες και συ κι' εγώ στη φάκα. Την πάθαμε και τούς άγοράσαμε τα μαντώ που ζητούσαν. Τῶρα πρέπει να μου δώσης τα μισά... Κ' οί δυο πρέπει να πληρώσουμε τις ζημιές... Η γυναίκες μας, καθώς βλέπεις, μᾶς έστησαν μιὰ παγίδα και μᾶς έπιασαν σαν κουτορνθια... Και σ' άλλα με ύγειαν!

Έδωσα είκοσι φράγκα στο Ραούλ, του έσφιξα το χέρι και χωρισθήκαμε σαν κελοί φίλοι μ' ένα πικρό χαμόγελο...

ΠΩΛ ΑΣΑΡ

του Λαρέζε, Στάμπι ονομαζόμενος, που ύπηρετούσε και στην Ιταλική κατασκοπεία, τὰ είχε άποκαλύψει ὅλα στους προϊσταμένους του. Έτσι η Μανταλένα συνελήφθη μόλις μπήκε στην Ιταλία μόνη, και για ν' άποφύγη τόν τουφεκιμό, ανέλαβε να παραδώσι τούς Ιταλούς τόν Λαρέζε, όπως και τόν παρέδωσε πράγματι δυο φορές. Όλα δέ ὅσα είχαν γράψει η Ιταλικές έφημερίδες για την καταστροφή των γεφυρῶν του Πιάβε ήσαν ψεύτικα και είχαν σκοπό να παραπλανήσουν τόν Λαρέζε.

Ο Λαρέζε καταδικάστηκε εις θάνατον. Πέθανε γενναία, καταρώνοντας ως την τελευταία στιγμή την Ιταλία, μὰ κανείς δέν έμαθε ποτέ οὔτε ποιός ήταν, οὔτε γιατί μισούσε τόσο την πατρίδα του.